

[Marlanne Jelved]

at være lav, omkostningsstigningerne bliver ved med at være lave og renten fortsat er lav og tæt på den tyske rente. Det vil sige, at de offentlige udgifter skal holdes i ro, skattetrykket skal som et minimum holdes i ro, vi skal have en forsvarlig finanslov igennem, og overskudet på betalingsbalancen skal fastholdes.

Det andet punkt er uddannelse. Der skal massiv uddannelse til, der skal massiv omskoling og efteruddannelse til. Vi skal bruge erfaringerne fra de eksisterende uddannelsesmuligheder, så vi får mulighed for at skabe en mere målrettet indsats. I Det Radikale Venstre ønsker vi en flerårig aftale på dette område, og vi ønsker, at voksenuddannelsesstøtten, som også kaldes VUS, skal udvides. Den er i virkeligheden en succes, som ingen taler ret meget om. Den medvirker til kvalificering af mennesker på arbejdsmarkedet. Det Radikale Venstre har i dag fremsat forslag, som udbygger og gør loven om voksenuddannelsesstøtte permanent, og vi gør det, fordi erfaringerne fra de 2 år, ordningen har virket, er meget positive og anerkendes fra alle sider. Ud over at åbne for uddannelsesmulighederne for folk i beskæftigelse har VUS-ordningen vist, at den netop bedre end nogen andre ordninger bidrager til at skaffe ledige ind i de job, der bliver frigjort, når kortuddannede beskæftigede skal i uddannelse.

Det tredje punkt er en dagpengereform. Vi ønsker en dagpengereform, og det gør vi af flere grunde. Der er brug for større smidighed, større fleksibilitet på arbejdsmarkedet, og vi ved, at selv med en høj ledighed er der risiko for flaskehalsproblemer. Den erfaring gjorde vi bl.a. midt i 1980'erne. Der er brug for, at arbejdsmarkedets parter får større interesse i og mulighed for at medvirke til løsning af disse opgaver.

En anden årsag til ønsket om en dagpenge-reform er, at vi ønsker en decentralisering af kompetence og økonomi, og derfor ønsker vi en dagpengereform, hvorefter arbejdsmarkedets parter finansierer en større del af omkostningerne, end de gør i dag. Vores forslag er en tredjedel af omkostningerne til henholdsvis arbejdsgiver, lønmodtager og staten. Og endelig finder vi det principielt rigtigt, at alle på arbejdsmarkedet bidrager til og er med i dagpengeordningen. Efter vores opfattelse er det udtryk for solidaritet. Det er udtryk for, at man

sætter sig ud over sin egen umiddelbare interesse og interesserer sig for andre, er fælles om at løfte opgaven, men vi ønsker ikke at tvinge nogen til at være i en bestemt a-kasse. Det må vi finde en løsning på, og der er brug for nytænkning. Men jeg vil gerne understrege, at efter Det Radikale Venstres opfattelse er tiden nu moden til, at vi tager fat på en dagpengereform. Arbejdsmarkedets parter har givet klare, positive signaler, så nu skal det være.

Jeg kan undre mig over, at der er en hel del kritik af vores forslag. I Det Radikale Venstre mener vi faktisk, at a-kasser er medlemmernes kasser. Vi mener, at når medlemmerne får et større økonomisk medansvar, kompetence og ansvar, så er det en demokratisering, og diskussionen kan udmærket principielt parallelliseres til diskussionen, som vi også har ført i anden sammenhæng, om arbejdsmarkedets pensionskasser.

Det fjerde punkt er, at Det Radikale Venstre ønsker en flerårig aftale om erhvervsudvikling med bl.a. en erhvervsudviklingsfond og om-lægning af afskrivningsregler, så også de private investeringer fremmes. Og vi medvirker gerne til at fremrykke offentlige investeringer, hvis de ikke blokerer for langsigtede og varige løsninger på arbejdsløsheden.

Det femte punkt er, at vi ønsker ændringer, så kommunerne får bedre muligheder for at samarbejde med den private sektor. Det vil være afgørende for os, at nye rammer ikke kan misbruges, og at virksomheden foregår på markedsvilkår.

Det sjette punkt er, at vi vil undersøge – og vi arbejder allerede med det nu – om det er muligt at målrette dele af bloktilskuddene til kommunerne til særlige områder uden at gribe ind i det kommunale selvstyre. Det er specielt ældreområdet, vi tænker på. Vi vil have en sikkerhed for, at nogle basale krav opfyldes for de ældre, der har brug for hjælp.

Det syvende punkt er, at vi vil undersøge, og vi arbejder fortsat med det, om det er muligt at omprioritere offentlige midler, så der mere målrettet kan gives hjælp til de mest sårbare mennesker i dette land. Det er grundlæggende forkert at karakterisere alle, der får offentlige midler, som svage. Vi kan ikke løse de opgaver, som vi skal og bør løse, hvis vi ikke målretter indsatsen mere, end vi har gjort i lang tid. Passiv til aktiv-linien skal fortsættes, og erfa-